

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Tercer període

Sèrie E - Número 3
3 d'octubre de 2011

Ple de l'experiència

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió sobre la participació de la gent gran, la pobresa
i l'exclusió social i les polítiques d'envelliment actiu

SUMARI

Ponència

La participació de la gent gran p. 3

Ponència

La pobresa i l'exclusió social p. 4

Ponència

Les polítiques d'envelliment actiu p. 5

Intervencions

dels grups parlamentaris p. 5

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

Impress a Multitext, SL - DL: B-25.336-2004 - www.parlament.cat

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada del conseller de Benestar Social i Família i el diputat Sr. Francesc Bragulat, pel G. P. de Convergència i Unió; la diputada Sra. Eva Granados, pel G. P. Socialistes; el diputat Sr. José Antonio Coto, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; la diputada Sra. Laura Massana, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; la diputada Sra. Violant Mascaró, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya i el diputat Sr. Toni Strubell, del S. P. de Solidaritat Catalana per la Independència.

ORDRE DE L'ACTE

1. Intervenció de la presidenta del Parlament.
2. Intervenció dels ponents.
3. Intervenció dels grups parlamentaris.
4. Intervenció del conseller de Benestar Social i Família.
5. Intervenció i cloenda de l'acte a càrrec de la presidenta del Parlament.

La presidenta

Bona tarda a totes i a tots. Sigueu benvinguts i benvingudes al Parlament de Catalunya, que és la seu que representa democràticament el poble de Catalunya. És, per tant, la casa de tots, i, per descomptat, és la casa de les persones grans. Per tant, vull que se sentin com a casa i que avui puguem celebrar entre tots i totes un gran i positiu Ple de l'experiència.

Vull saludar també els representants del Consell de la Gent Gran de Catalunya, l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar Social i Família, el secretari general de Família, tots els representants dels grups parlamentaris, que després els presentaré, també saludar l'Il·lustríssim alcalde de Sant Joan de les Abadesses, que avui ens acompanya, i l'alcalde de Pratdip, que està assegut en els escons, perquè, a més a més, forma part de la gent gran i del Consell de la Gent Gran. A tots, de nou, benvinguts.

Els representants dels grups parlamentaris són els següents: a la meva esquerra el senyor Francesc Bragulat, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; aquí, a la dreta, la senyora Eva Granados, del Grup Parlamentari Socialista; a continuació, el més jove de tots, el senyor José Antonio Coto, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i a la seva esquerra la senyora Laura de Massana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya... Ai, perdó, no, Violant... Perdó, Violant Mascaró... La d'Iniciativa no ha vingut? No, d'acord. La senyora Violant Mascaró, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i el senyor Toni Strubell, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència.

Els vull agrair a ells també la seva presència en aquest Ple, i espero que vagi tot bé.

Permetin-me fer un incís abans de començar les ponències. Aquest Ple s'anomena «de l'experiència», i referir-se a l'experiència no és una paraula darrera la qual es vulgui amagar la realitat de la vellesa; és, al contrari, una afirmació en tot el seu sentit, perquè ajuda a reivin-

dicar el valor afegit que aporteu dones i homes grans a la societat.

De la mateixa manera que és injust relacionar els joves només amb el futur, és injust vincular les persones grans només amb el passat. Vostès, les persones grans, les nostres persones grans, són sobretot present, i tenen tot el dret a fer-lo i a reivindicar-lo.

Aquest plenari es desenvoluparà de la manera següent. En primer lloc, hi intervindran els tres representants del Consell de la Gent Gran de Catalunya, els quals ens exposaran les ponències en què han estat treballant; a continuació, hi parlaran els representants dels grups parlamentaris; seguidament hi intervindrà el conseller de Benestar Social i Família i, finalment, jo faré un parlament per a cloure l'acte.

Ponència

La participació de la gent gran

Per tant, sense més, comencem amb el plenari i demano que, per a expressar la seva posició, prengui la paraula, en primer lloc, el senyor Josep Bertran, amb la ponència anomenada «La participació de la gent gran».

Josep Bertran

Molt honorable senyora presidenta del Parlament de Catalunya, honorable conseller de Benestar Social i Família, senyores i senyors diputats, amics i amigues del Consell de la Gent Gran de Catalunya, senyores i senyors.

Aquesta ponència exposa la situació de canvi en què vivim, manifesta com s'entén la participació democràtica en aquest VI Congrés, i concreta els problemes i les possibilitats de participació que es presenten en alguns àmbits principals de la vida de les persones grans, que conclou amb les reivindicacions següents.

Primer, demanem que el Govern de Catalunya segueixi treballant per promoure la participació de la gent gran, a tots els nivells, i ajudi a superar les dificultats existents que obstaculitzen aquesta participació.

Demanem als ajuntaments que, encara no en tinguin, creïn una regidoria amb competències de la gent gran –tal com en tenen per al jovent–, a fi de promoure la seva visibilitat i participació en l'àmbit local.

Reivindiquem que es creïn més consells consultius de la gent gran a tots els àmbits de la vida pública, i que els municipis de més de 20.000 habitants creïn el Consell Municipal de la Gent Gran. Les seves decisions haurien de ser vinculants i caldria revisar-ne el decret de creació i les normes de funcionament intern, per tal que pugui donar resposta a la nova realitat.

Demanem als partits polítics que replantegin l'escassíssima funció política que donen a les persones grans. Si les llistes electorals tenen en compte la paritat de gènere, estaria bé que també tinguessin en compte la presència de persones grans en les candidatures a llocs electius.

Demanem a la Generalitat que als mitjans de comunicació propis s'obligui a complir les recomanacions del CAC respecte a les persones grans.

Demanam un impuls a la formació de la gent gran, a la formació continuada més enllà de la vida laboral, perquè no vivim per treballar, sinó que treballem i ens jubilem per viure amb la màxima dignitat i autonomia possibles. Aquest impuls ha d'anar dirigit a les aules de la gent gran, als cursos de formació continuada, als cursos universitaris, a l'ús de les noves tecnologies, als grups de lectura, etcètera.

Exigim que la mateixa gent gran assumeixi totalment la direcció i la gestió dels seus centres i casals; això no exclou que calgui comptar amb el suport econòmic suficient de les institucions i garantir que els equips de suport professional s'ubiquin ens les unitats de direcció adequades.

Reivindiquem que s'intensifiquin les polítiques concretes d'assistència a l'envelliment, als casos de malalts més desvalguts, de persones discapacitades o incapacitades, amb la universalització de l'assistència domiciliària, amb la previsió d'ajuts personals o econòmics a les famílies, amb la continuada promoció de residències que permetin viure dignament en situació de semi-autonomia o de manca total d'autonomia.

Reivindiquem que es faci difusió de la legislació referent al document de voluntats mèdiques anticipades, on es tingui en compte la voluntat del malalt irreversible a l'hora de decidir sobre les condicions de la seva mort digna, i que es creï el marc normatiu necessari d'aplicació de l'eutanàsia.

Gràcies per la seva atenció. Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Bertran.

Ponència

La pobresa i l'exclusió social

A continuació, té la paraula la senyora Maria Picola, que ens parlarà sobre la ponència titulada «La pobresa i l'exclusió social».

Maria Picola

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, honorable conseller de Benestar Social i Família, senyores i senyors diputats, amigues i amics del Consell de la Gent Gran de Catalunya, senyores i senyors, bona tarda.

A les persones grans de Catalunya no ens agrada el món que veiem ni el que està passant darrerament al nostre país. Ja fa uns anys que celebrem regularment els nostres congressos, amb les conclusions, reivindicacions i manifestos finals que presentem en aquest Parlament.

I què ens trobem avui? Ens trobem amb polítiques concretes, tant del Govern de l'Estat com del Govern de Catalunya, que retallen d'una manera important molts dels avenços que tant ens havia costat assolir.

Ara ens trobem amb una congelació de les nostres pensions, amb importants retallades en sanitat, en serveis socials i educació. I tot això passa mentre els principals culpables d'aquesta crisi, aquells que predicaven que com menys Estat millor, ara recorren a l'Estat perquè, gràcies als impostos que paguem entre tots, se sanegi el sistema financer i, al mateix temps, puguem continuar aplicant una política escandalosa d'incrementos a les retribucions de les seves cúpules directives. I això passa sense que cap govern hi posi remei.

Ens trobem que els governants no fan prou per a lluitar contra el frau fiscal, contra els paradisos fiscals i per a una veritable redistribució de les càrregues fiscals.

I, mentrestant, què podem fer les persones grans?

Volem continuar lluitant perquè no es deteriori aquest estat del benestar que hem aconseguit entre tots. Nosaltres ja hem fet els sacrificis necessaris, però volem que els nostres governants busquin iniciatives per a incrementar els ingressos de les administracions públiques, per a equiparar-nos en nivell impositiu a la mitjana dels països de la Unió Europea.

Des d'un principi de sobirania nacional, creiem que l'economia ha d'estar al servei de les persones: s'han de regular els mercats financers, s'ha de crear un impost especial de transaccions financeres, s'ha de canviar la fiscalitat de les SICAV, s'ha de regular la composició i les actuacions de les agències privades de qualificació financera, s'han de controlar les grans primes que cobren els directius del món de les finances i grans empreses, com tantes vegades hem aconsellat.

Davant d'aquesta situació, nosaltres continuarem plantejant en aquest Parlament les reivindicacions que considerem necessàries.

Demanam als grups parlamentaris d'aquesta cambra que al Congrés dels Diputats s'elimini la congelació de les pensions en el proper exercici i es recuperi el poder adquisitiu perdut aquest any. I l'aplicació gradual del 70% de la base reguladora en les pensions de viduïtat.

En dependència i serveis socials, demanam que el Reial decret del 8 del 2010, que dona sis mesos de temps a les administracions públiques per a resoldre els expedients de les persones en situació de dependència, creiem que això és del tot inadmissible i n'exigim la derogació, així com la reducció entre el temps de la sol·licitud i l'inici de la prestació, com també la simplificació del procés, excessivament burocràtic, al nostre entendre. S'ha de millorar i potenciar l'assistència domiciliària per a garantir la permanència de les persones que volen estar en els seus domicilis. S'ha de donar prioritat a les prestacions de servei enfront de prestacions econòmiques.

I, en matèria sanitària, demanam que no es retallin les despeses en sanitat, tal com proposa el Govern de Catalunya. Estem en total desacord que des dels poders públics es potenciï la sanitat privada, es retallin inversions i activitat pública als hospitals i ambulatoris, per a afavorir el sector privat sanitari.

Hem parlat moltes vegades dels maltractaments a les persones grans. Es va treballar un protocol de lluita

contra aquests maltractaments, ara cal exigir que es revisi, que es millori, que s'aprovi i que s'apliqui.

Teniu una tasca difícil i feixuga; nosaltres volem ajudar-vos i que ens ajudeu.

Moltes gràcies per escoltar-nos.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Josep Guinot, que ens parlarà de la tercera ponència titulada «Les polítiques d'envelliment actiu».

Ponència

Les polítiques d'envelliment actiu

Josep Guinot

Molt honorable presidenta del Parlament de Catalunya, honorable conseller de Benestar Social i Família, senyors i senyores diputats, amics i amigues del Consell de la Gent Gran, senyores i senyors. L'envelliment actiu és el procés d'optimitzar oportunitats per al benestar físic, social i mental en tot el decurs de la vida, per tal d'estendre l'expectativa, la productivitat i la qualitat de vida fins a una edat avançada.

El terme «actiu» no es refereix només a la capacitat d'estar físicament actiu, sinó principalment a la participació en la vida econòmica, política, social, cultural i cívica.

Partint d'aquesta base, les reivindicacions referents a les polítiques d'envelliment actiu són les següents. Primer, l'objectiu principal que s'ha d'aconseguir per a la gent gran és un benestar lligat a un màxim d'autonomia personal i al mínim possible de dependència; un benestar que no s'hagi de refiar del proteccionisme sinó que ha de fomentar la participació activa en la xarxa ciutadana de drets i deures.

Segon, cal promoure i impulsar una formació continuada i permanent de la gent gran més enllà de la vida laboral, i fomentar, entre d'altres, els cursos universitaris i les noves tecnologies.

Tercer, ha de ser prioritària la intensificació de les polítiques concretes d'assistència a l'envelliment, als casos de malats més desvalguts i de persones discapacitades i/o incapacitades.

Reclamem, per tant, al nostre Govern una llei de consens, de drets, de deures, de la dignitat de les persones en el procés de la mort, fent prevaler la seva voluntat a l'hora de decidir les condicions de la seva mort digna, i que es difongui la normativa de «voluntats mèdiques anticipades».

Cinquè, demanem la dotació dels recursos econòmics suficients per al bon desenvolupament de l'anomenada Llei de la promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, i prioritzar l'assignació de serveis per damunt de les dotacions econòmiques, agilitar i fomentar la professionalitza-

ció, un salari adequat i la valoració social dels cuidadors i cuidadores.

Sisè, cal garantir que els processos d'incapacitació assoleixin l'objectiu de protegir els drets i la guarda de les persones afectades i dels seus béns, i dotar-les dels recursos suficients i adaptats per a fer-ne la valoració, donar caràcter d'urgència als processos judicials i aplicar-hi mesures de control i seguiment.

Setè, volem que el Consell de la Gent Gran de Catalunya participi, no sols amb aportacions als avantprojectes de polítiques que ens afectin, sinó també en el seu disseny i execució.

Vuitè, fomentar la medicina preventiva, programar curssets teòrics i pràctics de salut en general, de l'ús i de l'abús dels medicaments, de nutrició i de la deshabituació al tabac, les drogues, l'alcohol i altres.

Finalment, volem dir el següent: per important que resulti el treball que es fa des de l'Administració, no podem oblidar que els espais de participació preferents de les persones grans acostumen a ser els més pròxims. Seria desitjable que les organitzacions de gent gran es coordinessin i actuessin a través del Consell de la Gent Gran de Catalunya. Això els permetria una participació directa i continuada en el disseny i l'execució de les polítiques que els afecten, i constituïria un gran assoliment organitzatiu i un exemple de com articular els micronivells polítics amb els micronivells de participació.

Moltes gràcies per la vostra atenció.

(Aplaudiments.)

Intervencions

dels grups parlamentaris

La presidenta

A continuació, iniciarem les intervencions dels grups parlamentaris.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Francesc Bragulat.

Francesc Bragulat i Bosom

Molt honorable presidenta del Parlament, honorable conseller, il·lustres diputades que m'acompanyen, membres del Consell de la Gent Gran de Catalunya, associacions de Gent Gran, senyores i senyors. El diputat que els parla va tenir l'honor i el goig de presidir la Mesa d'edat d'aquesta cambra en la sessió constitutiva de la seva novena legislatura, pel fet d'ésser el diputat de més edat.

Fou així perquè el meu partit i la federació que forma el Grup Parlamentari de Convergència i Unió van posar a la seva llista electoral –per poder sortir– una persona que respon a les característiques conegudes com a «gent gran». D'altra banda, aquest fet no és nou dins del nostre Grup Parlamentari, atès que en legislatures

passades ja hi hagué un diputat en representació de les persones grans, que molts de vostès recordaran, i que fou en Joan Viñas, creador del popular programa radiofònic que fou «el senyor Dalmau i el senyor Viñas».

Els canvis de tot tipus que afecten les societats modernes a nivell mundial tenen també repercussió en el col·lectiu de les persones grans. El mateix concepte de vellesa o persona gran no és el mateix avui que fa uns anys. La majoria de persones pensa que no depèn de l'edat: millor estat de salut, millor preparació professional i intel·lectual, no inferior a la població adulta d'entre els vint-i-quatre i els seixanta-cinc anys.

Aquestes persones viuran en un horitzó que, a poc a poc, s'anirà construint en l'imaginari col·lectiu com un horitzó d'experiència i d'expectatives de vida que, com més va, seran més dilatades.

No és menys cert que aquesta situació global, i també les condicions internes del nostre país, ens ofereixen nous reptes, però també noves oportunitats. L'entorn global entra dins l'entorn proper i ens afecta.

En tres generacions, hem tingut quatre models socials: la premodernitat (de l'edat mitjana al renaixement); la modernitat (del segle XVIII –Il·lustració– fins al segle XX); la postmodernitat (a partir dels anys setanta –escepticisme, la crisi del petroli, etcètera); la modernitat líquida (a partir dels anys noranta –pèrdua dels grans relats, capitalisme financer, exclusió social, consum-gaudi...), ja ho estem veient...

Penso que el segle XXI hauria de ser el segle de les persones, de les persones sense adjectius. Per tant, un primer repte que se'ns planteja és ajudar a fer caure les barreres que encara existeixen en alguns casos, per motiu d'edat, de professió, de sexe, d'afectivitat, etcètera.

La nostra societat –pensem en Europa– se sustenta encara sobre estructures que ja han caducat. A poc a poc, o potser més de pressa del que ens pensem, un nou paradigma està entrant a tots els àmbits de la societat. És precisament el de valorar més la persona per allò que és, pel fet d'ésser persona.

La societat la formem les persones, no cal oblidar-ho. Una altra característica és viure «en xarxa». Aquesta última ens dóna un munt d'oportunitats, que veurem més endavant.

Què vol dir jubilar-se? És que un professional deixa d'esser-ho quan arriba als seixanta-cinc anys? El canvi de cicle al qual assistim ens hauria de portar a prendre una nova consciència del que ens envolta. Prendre consciència que no vivim aïllats sinó formant part d'una societat diversa i plural en tots sentits, també en edats, i hem de conivir plegats i en harmonia.

Segons l'OMS, la definició que fa d'envelliment actiu fa referència a: «El procés d'optimització d'oportunitats de participació (...) amb l'objectiu de millorar la qualitat de vida.» Precisament el senyor Guinot ha començat la seva intervenció citant aquesta definició.

Voldria remarcar algunes d'aquestes expressions: «optimització d'oportunitats», «participació, que condueix a millorar la qualitat de vida». Per tant, tenim oportunitats,

per portar una vida productiva en la societat, l'economia, la cultura, la política.

Les persones grans som creadores de riquesa i no som una càrrega per a la societat. Les persones grans volem participar activament i de manera integral en la societat, al costat i en igualtat de condicions que la resta de persones de diferents edats. O sigui, una societat integradora, i, fent-ho, així millorarem també la nostra qualitat de vida.

Abans he parlat de la societat que viu en xarxa. Aquí tenim les oportunitats que també he citat. Amb les noves tecnologies de la informació i la comunicació –les TIC– han desaparegut algunes barreres que fa uns anys podien dificultar desenvolupar activitats, degut a la distància, manca de facilitat per a desplaçaments, desconeixements d'idiomes, etcètera.

Actualment, no cal que et moguis de casa i gairebé només necessitem un telèfon mòbil i una connexió a Internet per comunicar-nos sense barreres i sense fronteres, i dur a terme activitats professionals, amb persones molt allunyades geogràficament, i fins i tot, una comunicació global, ja no punt per punt.

Aquí les persones alliberades d'obligacions laborals trobem unes grans oportunitats per a exercir els nostres coneixements i ampliar-los, participar activament en la societat. Tot això, però, tenint present i atenent les persones que, per circumstàncies diverses, no poden seguir el mateix ritme i evitar així la seva exclusió.

Em sembla que he d'acabar, i vull fer-ho expressant la meva satisfacció per haver pogut compartir amb vostès aquestes reflexions i animar-los a no defallir en els projectes que duen a terme i els del futur.

El Parlament de Catalunya és la casa de tots vostès i aquest diputat està a la seva disposició.

Moltes gràcies per la seva atenció.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Moltes gràcies, presidenta.

Molt honorable senyora presidenta del Parlament, honorable conseller, secretari de Família, senyors i senyores diputats, representants del Consell de la Gent Gran, senyores i senyors, bona tarda.

En primer lloc, els vull traslladar una cordial salutació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, i també els vull traslladar l'emoció que sento des d'aquí, des d'aquesta Mesa. És la primera vegada que m'assec aquí, jo sóc una diputada novella, és la meva primera legislatura i els haig de dir que estic emocionada de participar en aquest sisè Ple de l'experiència, i la veritat és sentir el goig de veure aquest hemicicle ocupat per persones de la gent gran i representats del Consell de la Gent Gran de Catalunya.

He pogut llegir les tres ponències i les conclusions que aporta aquest sisè Congrés de la Gent Gran, i els haig de dir que des del Grup Parlamentari Socialista coincidim en moltes de les reivindicacions expressades per tots vostès.

M'han interessat molt també les tres ponències que hem pogut escoltar aquesta tarda, com a síntesi de les que vostès van tractar aprofundidament en el sisè Congrés de la Gent Gran: sobre la participació de la gent gran, sobre l'envelliment actiu i sobre l'exclusió i la pobresa.

La intervenció que puc fer en aquest ple és curta, ha de ser curta, tinc poc temps, però m'agradaria compartir amb tots vostès tres grans temes que considero de cabdal importància relacionats directament amb el que acabem d'escoltar.

En primer lloc, i pel que fa a la ponència d'envelliment actiu, cal fer –crec– l'afirmació de manera contundent i sense cap reserva: el fet d'envellir no pot restar cap dret a ningú, i, per tant, el tracte i la pràctica que cal exigir és la de la plena ciutadania, ni més ni menys. El nostre Estatut de Catalunya, en el seu article 18, disposa que la gent gran té dret a viure amb dignitat, lliure d'explotació i maltractament, sense que puguin ser discriminats a causa de l'edat.

En moments en què es qüestiona el nostre Estatut d'autonomia, des del meu Grup Parlamentari els haig de dir que afirmem la vigència de tot l'Estatut i també d'aquest article.

Per això, crec que és imprescindible que hi hagi polítiques decidides –tal i com ha dit el senyor Guinot– per a optimitzar les oportunitats per al benestar físic, el social i el mental, en tot el decurs de la vida, per tal d'estendre l'expectativa, la productivitat i la qualitat de vida fins a una edat avançada.

Necessitem polítiques dotades de recursos per a aconseguir un benestar lligat al màxim d'autonomia personal i necessitem també polítiques concretes d'assistència a l'envelliment, així com una llei de drets i deures de la dignitat de les persones en el procés de la mort.

Entre totes les demandes que s'han fet aquest tarda per a garantir un envelliment actiu, totes importants, vull destacar la seva reivindicació –que és nostra també– sobre el desenvolupament de l'anomenada Llei per a la promoció de l'autonomia personal i atenció a la situació de persones en dependència.

És imprescindible –així ho creu el meu grup– que la llei no quedi arraconada, que es doti de recursos, que es prioritzin els serveis per damunt de les prestacions i que s'agilitzi el compliment d'aquesta llei.

El meu Grup Parlamentari lamenta que la realitat està molt lluny d'aquests desitjos, ja que fa uns mesos que la llei pateix un constatat endarreriment.

Segons les dades de l'Imsero, al setembre d'enguany, una de cada quatre persones que tenen dret a la prestació de la Llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a la dependència no la reben. Hi ha hagut un increment de les sol·licituds, per l'entrada també en vigor d'un nou grau de la llei, però no s'han incrementat

el nombre de les prestacions atorgades. I des del Grup Parlamentari Socialista, ho lamentem.

En segon lloc –els deia que tenia tres idees a traslladar-los–, vull compartir amb vostès el que al meu Grup Parlamentari tampoc li agrada, tal i com deia la senyora Picola, el món que veiem, ni el que està passant darre-rament al nostre país: no ens agrada, com han dit vostès en la seva ponència.

No ens agrada el món en què vivim, i tal i com diu la ponència creiem que cal lluitar perquè no es deterio-ri aquest estat del benestar que hem aconseguit amb molta lluita entre tots i totes.

Cal fer una veritable redistribució de les càrregues fis-cals, i això per a nosaltres vol dir que pagui més qui més té i que no es retalli qui més necessitat està.

Jo provinc del sindicalisme de classe obrera i allà he conviscut amb molts sindicalistes grans i sindicalistes joves, homes i dones que van lluitar molt per les lliber-tats de què ara gaudim. Vaig aprendre moltíssimes co-ses en el temps que vaig estar fent sindicalisme, i una és que la qualitat d'una societat s'ha de mesurar per com tracta les persones més febles, i, per tant, entenc que la redistribució de la riquesa i de com són els ser-veis públics per a aquells que més ho necessiten són els que marquen la qualitat d'una societat.

I això, què vol dir? Doncs, de quina manera el Govern posa a disposició de la ciutadania els serveis essen-cials per a aquells que més els necessiten. És a dir, com el Govern tira endavant els serveis educatius per als infants i com les persones grans poden accedir a una política de salut i a uns serveis socials de qualitat.

Per això, des del meu Grup Parlamentari, el Grup Parla-mentari Socialista –tal com vam fer la setmana passada en aquest hemicicle, quan hi va haver el debat de políti-ca general–, traslladem a la ciutadania que en moments complicats cal ser curosos amb els recursos públics.

Però hi ha dues màximes ineludibles: la primera, l'econo-mia ha d'estar al servei de les persones i no les per-sones al servei de l'economia, com passa darrerament.

I, en segon lloc, amb la salut i amb els serveis socials no es pot jugar.

Per últim –la tercera idea que els volia traslladar de ma-nera molt ràpida, i té a veure amb relació a la prime-ra ponència que s'ha fet sobre participació de la gent gran–, jo els vull fer una crida a l'acció. Vostès són per-sones actives, compromeses amb el país. La ponència que ha presentat el senyor Bertran ha estat molt contun-dent: volen més participació i que es promogui la par-ticipació de la gent gran. Jo els trasllado: comptin amb el meu grup parlamentari per a tirar endavant les seves propostes.

Ens posem a la seva disposició per a demanar a totes les institucions la constitució de consells de la gent gran, per a augmentar la participació. En definitiva, que la gent gran compti amb una arquitectura de parti-cipació institucional que els faci codecisors de les po-lítiques que els afecten.

En un moment crític com el que passem, necessitem una gent gran que no sigui espectadora de la realitat

sinó que la protagonitzi, que actuï per tal de produir els canvis que la nostra societat necessita.

Gràcies per la feina feta i moltes gràcies per seva atenció.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Ara té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor José Antoni Coto.

José Antonio Coto Roquet

Molt honorable presidenta del Parlament, senyor conseller, senyores i senyors diputats, membres del Consell de la Gent Gran de Catalunya, en primer lloc voldria felicitar els tres ponents per les ponències que han elaborat i que, sens dubte, jo, el meu Grup, i per suposat la resta de grups, estic convençut que també prendran nota i que ho portaran a les diferents comissions i activitats d'àmbit parlamentari.

En segon lloc, jo sóc el diputat més jove al Parlament i vaig tenir la sort de compartir amb el senyor Bragulat la Mesa d'edat del Parlament en la constitució d'aquesta novena legislatura com a segon diputat més jove, i per mi és un honor poder estar amb vostès, amb persones grans, com els meus avis, i poder compartir aquest Ple de l'experiència.

Jo vull fer primer un balanç del que per mi crec que ha canviat la gent gran i del valor que aporten a la nostra societat. Avui la gent gran aporta experiència. Jo crec que en un moment on la immediatesa és el dia a dia de la nostra vida, les xarxes socials, les noves tecnologies, les televisions; jo crec que la gent gran aporta aquesta visió pausada, aquest haver viscut més temps, veure les coses amb més reflexió, amb més fredor –en certa manera– i jo crec que això és molt important en la nostra societat.

En una societat que viu del dia a dia, de la immediatesa, el seu punt de vista crec que és fonamental i és bàsic per al nostre desenvolupament. I vostès són una part –ho torno a dir– essencial en el nostre dia a dia i en el nostre futur.

I la gent jove, jo personalment i crec que la gent de totes les edats, han de tenir-los a vostès com un element essencial en la nostra vida.

Un altre element és el suport a les famílies. Avui, una societat on la dona s'ha emancipat, afortunadament, tant com l'home, quantes famílies, si no fos per la gent gran, pels seus avis, podrien dur a terme el dia a dia; no podrien els pares, pare i mare, treballar.

Per tant, avui, en la funció social de la família, el que és la família, la gent gran, els avis són essencials. Són els qui van a buscar a l'escola, són els que cuiden els nens moltes vegades, i per tant, en aquest aspecte, també ha canviat el valor de la gent gran.

Després, per últim, com a element descriptiu del que és la gent gran en el dia d'avui, vostès són essencials en el fet que vostès són un element actiu. Abans la

gent gran era una persona asseguda en un sofà durant moltes hores; ara no, ara la gent gran són persones actives, persones que es mouen, que parlen, que s'interrelacionen i que tenen uns punts de vista diferents, jo crec que més reflexius, de més llarga durada i crec que ajuden també al desenvolupament de la nostra societat.

Des del meu grup parlamentari, des del Partit Popular de Catalunya, en quins àmbits creiem que hem de treballar? Doncs, en dos de fonamentals.

Un primer àmbit, que és el material. Vostès han de tenir unes pensions molt dignes. Jo crec que abans ha fet referència al fet que s'hagin congelat les pensions. Crec que és una enorme tragèdia; crec que vostès han fet molt per nosaltres. Els meus avis pels meus pares i els meus avis per mi, i crec que vostès es mereixen tot el reconeixement de tot l'esforç que han fet. I crec que aquest reconeixement ha de ser social, però també material, i vostès han de tenir una bona pensió que els permeti viure amb la màxima dignitat.

I per altra banda, evidentment, uns bons serveis sanitaris, uns bons serveis socials, unes bones residències de dia, de la gent gran, de geriàtrics, i evidentment vostès han de tenir el màxim, i una prioritat de qualsevol Govern a treballar en l'àmbit material, que vostès puguin tenir la màxima dignitat.

I un altre aspecte al qual també s'ha fet molta referència en aquest Ple de l'experiència és el fet que vostès han de participar de la política, de les entitats i de la societat en el dia a dia. Vostès han de formar part de l'àmbit polític. Avui la gent gran és cada cop més àmplia en la nostra societat i vostès han de tenir veu al Parlament de Catalunya. Jo tinc veu, entre altres coses, com a persona jove; doncs, també les persones grans crec que han de tenir veu i vot en aquest Parlament i crec que això ha de ser un objectiu clar de tots els partits polítics, i especialment del meu partit polític.

I després, vostès també han de participar a l'empresa privada, en els consells d'administració, en els clubs esportius. Vostès han de ser essencials en totes i cadascuna de les decisions que es prenen a nivell col·lectiu.

I ja per últim, crec que la política de la gent gran –que és una política basada en les persones– ha de sortir-se del pim-pam-pum, de la dialèctica parlamentària, del conflicte polític. Crec que la política de la gent gran no és una política ni d'esquerres ni de dretes, és una política de solucions i crec que aquest ha de ser el compromís de tots els grups polítics, i, com a mínim, és el meu, de fer política de la gent gran des del consens, amb la unitat i crec que serà d'aquesta manera com podrem donar solució als veritables problemes que tenen les persones, i, especialment en aquest cas, les persones grans a Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, secretària, diputades i diputats, benvingudes també i benvinguts.

Quina sala tan gran i tan plena d'experiència i tan plena de sentit comú! Moltes gràcies per ser aquí, com altres vegades que heu vingut.

Gràcies, avui ho vull dir també per les vostres ponències, perquè he de dir-vos que la identificació en les propostes no pot ser més alta per part del Grup que represento. Aquí hi ha cares que són conegudes i amb les quals he debatut altres vegades, en altres ocasions, i saben molt bé, aquestes persones, que, quan hem fet aquests debats, que el nostre Grup ha defensat sempre el que anomenem una «fiscalitat justa i progressiva».

I això no ho diem per no-res. Ho diem pel que avui s'ha expressat aquí, per a poder mantenir aquest estat del benestar tan fràgil i tan petit que tenim, i per a poder incrementar-lo.

Nosaltres entenem que això és possible, i avui ho heu explicat com ho va explicar en altres ponències, perquè si volem ser al costat d'aquests països més avançats d'Europa, on els drets socials sí que tenen valor, encara hi som a temps i encara ho podem fer. Penseu que en fiscalitat, per exemple, estem deu punts per sota en la tributació.

Nosaltres també creiem que és possible que les retallades s'evitin en aquesta forma i mode. L'austeritat és necessària. El que no podem permetre és un canvi de model social; això no ho volem ni ens ho podem permetre.

Però avui tampoc és el dia per a fer aquest debat que de vegades fem amb algunes de les cares que veig aquí. I avui crec que és un dia de recollir i ampliar els nostres coneixements amb les vostres propostes, que són les d'unes persones amb les que a part d'aquest coneixement, a part d'aquesta experiència que ja se us coneix, jo us en vull reivindicar una altra, i crec que la compartireu.

Vosaltres teniu enteniment del que està passant, i el teniu perquè sou una generació que ha donat i ha treballat molt; i sou una generació que a mi em sembla que heu sabut aprendre molt, però també heu tingut una grandesa, que heu sabut aprendre per a saber-vos desprendre. Crec que les meves primeres nocions de solidaritat són de la gent gran que m'ha envoltat: avis i àvies, per descomptat.

Permeteu-me, doncs, que avui us digui que l'exercici que heu fet avui és d'amor al país i de reforç d'aquests valors de la solidaritat, més que ningú, i ho feu amb la vostra participació i amb les vostres ganes.

Vull agrair-vos aquest compromís i aquesta voluntat de ser-hi amb aquestes propostes. Vosaltres feu propostes, però també us feu preguntes i ens emplaceu a respondre-les, i aquesta és l'obligació com a grups parlamentaris.

Per tant, aquí nosaltres també hi serem i també volem aprendre per a saber-nos desprendre i també saber avançar en el marc d'aquesta vostra saviesa.

Nosaltres us volem us volem així de proactius i us volem així de combatius. I ho volem perquè volem ser al

costat. No volem que estiguen per sota la gent gran, no volem que estiguen per sobre la gent jove. Hem d'anar de la mà com ho heu fet sempre amb els néts, com ho heu fet sempre amb els petits.

Nosaltres també hem de seguir aquest camí i també hem de ser capaços de veure la realitat amb els vostres ulls, com ho hem de saber fer també amb altres col·lectius.

En aquests temps en què les lluites per a garantir drets són més presents que mai, hem de ser-hi junts: grans, petits i tot aquell qui vulgui defensar allò que és digne de defensar.

I crec que se'ns demana coratge, se'ns demana coratge i ho compartim. I hem de tenir aquest coratge per a poder apostar per aquest futur d'igualtat, perquè només amb un futur d'igualtat podrem ser tots iguals.

Tots som part d'aquesta societat, tots ens hem de cuidar els uns als altres. L'edat no és allò significatiu, sinó els drets i la capacitat de dur endavant entre tots les càrregues, les bones coses, les coses dolentes que haurem de tirar endavant.

Permeteu-me que aquesta diputada us digui que el nostre Grup vol ser un altaveu de les vostres propostes i només un altaveu, perquè avui ha quedat clar i està molt clar que la veu la teniu i la feu sentir ben alta i ben clara.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Violant Mascaró.

Violant Mascaró i López

Moltes gràcies, bona tarda.

Gràcies, molt honorable presidenta del Parlament, honorable conseller de Benestar i Família, secretari de Família, diputats i diputades, membres del Consell de la Gent Gran, amigues i amics. Avui celebrem una sessió del Ple de l'experiència, la sisena, que per a mi i per al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana té una connotació diferent, una mica diferent de les anteriors.

Vostès saben més bé que jo –perquè és el primer cop que sóc aquí dalt, a la Mesa, com alguns dels meus companys– que la iniciativa de celebrar aquests plens amb tota la formalitat i el rigor institucional que significa portar al Parlament de Catalunya les consideracions, les peticions i les exigències que són fruit del debat al si del Consell de la Gent Gran, va néixer el 2004, amb el mandat de la consellera de Benestar i Família, honorable senyora Anna Simó –avui diputada en aquest Parlament–, i continuada i potenciada per la següent consellera d'Acció Social i Ciutadania, l'honorable senyora Carme Capdevila –també diputada d'aquest Parlament–, totes dues del meu Grup Parlamentari. Per

tant, avui és –deixeu-m'ho dir– una situació emocional diferent dels altres plens de l'experiència.

Crec sincerament que no és casual que aquests plens s'iniciessin en un mandat en què l'aposta per la participació era viva, en què es van posar en funcionament, dins de l'àmbit social, dins de l'àmbit sociosanitari, òrgans i observatoris que, sense cost econòmic, feien arribar la petició i la participació dels col·lectius afectats fins a la mateixa Administració.

Avui crec que es fa més necessària que mai aquesta participació, per a mantenir ben lluny allò que un gran clàssic va deixar dit, que és: «L'obra mestra de la injustícia és semblar just sense ser-ho.»

Avui, set anys després de construir fils concrets del que avui és el nostre estat del benestar, del que podríem dir-ne aquesta xarxa del benestar, trobem que sota el paraigua d'una crisi econòmica allunyada de la quotidianitat de la nostra gent gran, es vesteix un canvi de model, de model sanitari, de model educatiu, de model assistencial amb un vestit, amb un vestit de la retallada per al bé de tots. Segurament no és just, ni ho sembla tampoc, que diria Plató. No pot ser just vestir-nos de retallades, fer-nos la vora més curta, posar-nos la jaqueta més prima o l'armilla més estreta, sabent que Catalunya és un país que produeix, que té un teixit productiu, que, malgrat la crisi global, mundial, europea, és un país que funciona, és un país que té recursos.

Ben bé amb el que produeix Catalunya, amb els impostos que produeix Catalunya, amb els 22.000 milions d'euros l'any, que són 3.000 euros l'any que aportem a l'Estat espanyol, i no ens retornen –deixin-me dir que amb aquest dèficit fiscal que pateix Catalunya, amb aquest dèficit fiscal podríem pagar la factura sanitària i tenir els recursos i els beneficis, les prestacions, els serveis que tant ens mereixem i que ens hem guanyat. Deixin-m'ho dir abans de res.

A les vostres ponències heu plantejat moltes qüestions com sempre, amb concisió i carregades de raó, com sempre. Algunes passen per modificar marc normatiu, com per exemple, quan reclameu assumir totalment la direcció i la gestió dels centres i casals. Sabeu perquè en la meua anterior responsabilitat, la Direcció General d'Acció Cívica, en vam parlar i vam consensuar amb el Consell uns nous estatuts dels casals de la gent gran de la Generalitat de Catalunya. I tots sabeu com és de complex actuar d'igual manera en equipaments de diferent titularitat, d'ateneus, de titularitat municipal, de titularitat de la Generalitat. Ara sí, el camí és traçat, el camí és traçat cap a una major implicació de les persones que en són les usuàries en el funcionament, en la programació, és un camí que està iniciat i que vigilarem perquè s'acompleixi.

D'altres peticions, també en la primera ponència, són tan òbvies que el meu Grup Parlamentari recull l'encàrrec de vetllar perquè s'apliquin, per exemple, les directrius i les recomanacions del document elaborat a iniciativa del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, les formes de discriminació..., formes de discriminació a les persones grans en els mitjans de comunicació audiovisual és una de les peticions..., és que és obvi. Algú té algun dubte que els mitjans de comunicació

han d'evitar els tractaments compassius o la identificació gairebé conceptual entre dependència i envelliment de les persones? No s'han de superar estereotips i, en canvi, donar veu a l'experiència per a superar la invisibilitat que avui encara impera en la realitat de la nostra gent gran.

És tan obvi que s'ha de racionalitzar, per exemple, l'ús dels mots «problema» «problemàtica» o «crisi» per referir-se als fets associats a l'envelliment de la població. I així tantes recomanacions que recollim..., recollim l'encàrrec, senyor Bertran. Estic convençuda que la raó s'imposi en qüestions tan pràctiques, útils i exemplificadores com aquesta.

Sabeu què deia el president Companys? Deia: «Totes les causes justes del món tenen els seus defensors, en canvi, Catalunya només ens té a nosaltres.» Parlàvem de Catalunya, parlàvem de la llengua, però és evidentment que en el sentir de la nostra gent, en aquesta causa justa, no esteu sols, ens teniu al costat.

Ja he fet alguna referència al que ha dit la senyora Maria Picola a la seva ponència: «la crisi que afecta mig món l'hem de saber superar amb l'energia i la implicació de tots». Certament.

Aquests dies s'ha celebrat, en aquests mateixos espais, el debat de política general, i no s'ha parlat d'una altra cosa que de propostes per a mitigar l'efecte de la crisi en els més desvalguts, en els més vulnerables, de vegades buscant un culpable. No hi ha un sol culpable, un únic culpable en la situació de tresoreria del Govern o en la que el món..., després en què el món s'ha mogut durant molts anys amb uns valors de guanys fàcils i ràpids, però, sens dubte, menys culpables són els afectats d'avui de les conseqüències. Ens ha costat dècades arribar a aquest estat del benestar a que fèieu referència, dècades. Sou la generació que ha començat a gaudir d'unes prestacions socials que han arribat a les classes mitjanes, les classes que heu produït i aixecat el país en temps complicats.

És evident que cal buscar i combatre l'origen del problema perquè no es repeteixi. I canviar models productius, financers –i vós mateixa apuntàveu algunes mesures perquè no només els toqui el rebre als mateixos de sempre: impostos sobre transaccions financeres, d'eliminar paradisos fiscals, control de les primes dels directius financers. Jo també diria que vetllar perquè els fons de rescat bancaris no serveixin per a prejubilar joves de cinquanta-dos anys.

En aquesta línia el meu Grup Parlamentari ha presentat una proposta de llei per a gravar les rendes més altes. L'increment d'un tram de la part autonòmica de l'IRPF a partir d'ingressos superiors a 250.000 euros amb un nou tipus d'interès al 22..., del 27,5, amb l'objectiu que qui té més ha de contribuir més a sortir de la crisi.

Aquesta setmana passada, en el marc del debat de política general, hem aprovat iniciatives que afecten directament o tangencialment la gent gran. Una de molt visible és el pla de treball del Pacte nacional per la inclusió social i l'eradicació de la pobresa. Aquest pacte, que prové d'una proposta de resolució d'Esquerra Republicana aprovada per unanimitat, ha d'abordar

la situació de pobresa d'alguns sectors específics, ha d'abordar la situació de pobresa, sobretot, en un col·lectiu molt específic, que és el de la gent gran.

Penseu que la taxa de risc de pobresa en la gent de més de seixanta-cinc anys és el 25,1%. La més alta de tots els grups d'edat. La iniciativa exemplifica la voluntat de ser constructius, de prioritzar en temps de crisi i buscar un gran acord en un tema que sobrepassa una legislatura. Volem un país cohesionat i no ens podem permetre que el 18,4% dels catalans estiguin en risc de pobresa.

Una altra iniciativa aprovada és la que insta el Govern a presentar, en un termini màxim de sis mesos, un protocol d'actuació davant el maltractament a la gent gran, i posar en funcionament un servei destinat a les persones grans que reben algun tipus de maltractament. N'hem parlat també a les ponències.

Sabeu aquella dita tan visual que diu que la baula més feble és la més forta perquè trenca una cadena: units fem força. Sou una cadena que tiba perquè tots hem de fer bé la nostra feina, cada un de nosaltres té una feblesa però, alhora, té la força per a mantenir unida la cadena.

Sobretot, vosaltres, que teniu aquesta força de la tenacitat que dona haver viscut en els temps que ha tocat a molts de vosaltres, amb una vida, tota, tota una vida, preparada i feta a partir d'un coixí ben prim. Hem de procurar que cap baula, cap baula d'aquesta cadena, per feble que sigui, trenqui la nostra cadena. Hi hem de posar entre tots: entitats, governs, grups polítics, legisladors, perquè superar la crisi no signifiqui empobrir els més vulnerables.

No crec que calgui repetir que la gent gran és un actiu per a la societat i, per tant, que ha de ser valorada i que ha de participar plenament en tots els àmbits que cal treballar per afavorir l'envelliment actiu, per a afrontar les dificultats pròpies d'aquesta franja de la població, i per a buscar les solucions adequades. El senyor Josep Guinot n'és una mostra evident: com continuar prestant servei a la comunitat des del vessant polític, cultural, econòmic, després d'una vida dedicada a la feina remunerada.

És per això que les propostes concretes, pràctiques de la ponència tercera de polítiques d'envelliment actiu adreçades tant al foment de la vida política del país, com per a vetllar per la bona execució de les polítiques públiques, com també per a ser una medicina preventiva específica, sense oblidar que cal garantir la dotació i el suport a la Llei d'autonomia personal i a la dignitat de les persones més desvalgudes i incapacitades.

Els valors republicans de participació i transparència, senyor Guinot, no poden estar més en consonància amb la vostra conclusió. Seria molt bo que el Consell de la Gent Gran o de les persones grans, si fem cas del document, fos una mena d'observatori a partir del qual es coordinin i actuïn les organitzacions, iniciatives, les polítiques adreçades al món de la gent gran.

No puc deixar de dir que l'atenció a la gent gran és un baròmetre perfecte per a mesurar l'encert o no de les polítiques socials d'un país. I per tant, no puc deixar de

reclamar-vos que continueu tenint un paper actiu i un compromís amb el país. Perquè és ben clar que tota política que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres. I aquesta dita que estava pensada des d'una consciència del país, que crida a la implicació i a la participació i a l'anhel de millora, ens guia a les persones que creiem que treballem per millorar i per transformar el món on som.

Vosaltres teniu una gran experiència a fer-ho i sou un exemple que cal seguir, d'implicació, de participació i d'anhel de millora. Perquè tots heu viscut a la pell allò de: «Qui lluita pot perdre, però qui no lluita ja ha perdut.» El que hem de fer entre tots, doncs, és que no es perdi res.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, té la paraula l'il·lustre senyor Toni Strubell, que m'ha demanat poder parlar des de la tribuna perquè, en quedar molt arraconat a la Mesa, alguns de vostès no el podrien veure bé.

Antoni Strubell i Trueta

Molt honorable senyora presidenta del Parlament, honorable conseller, senyores i senyors diputats, amics i amigues del Consell de la Gent Gran.

Sóc Antoni Strubell, diputat de Solidaritat, tinc cinquanta-nou anys i per a mi és un honor participar en el Ple de l'experiència.

Perquè aquest sector d'aquí no tingués una torticollis, m'han donat permís de parlar des d'aquí i ho faré amb molt de gust.

El meu avi, Josep Trueta, quan em parlava de la gent gran i de la seva progressiva marginació de la vida moderna, tan lamentablement produïda, sempre em recordava una cosa: que les més glorioses pàgines de la història del segle XX les havien escrit dos avis, dues persones grans. A nivell internacional, el mahatma Gandhi, i, a nivell català, en Francesc Macià, l'Avi. Recordava que va ser amb més de setanta anys que aquests dos prohoms van fer les seves millors gestes humanes, polítiques i socials. I segur que podríem parlar d'àvies, també: de la Marie Curie, de la Isabel Vilà o de la Marta Mata.

Per cert, ja que parlem de personalitats, vostès em permetran de fer una petita abraçada pública, aquí que estem al Parlament, al senyor Josep Maria Terricabras, que ha tingut un greu accident a l'eix transversal. Des d'aquí estic segur que interpreto el sentiment de tot-hom en traslladar-li una abraçada de tots.

Vivim en un període de gran inquietud social i econòmica a la qual la gent de totes les edats està cridada a protestar, en un grau o en un altre, i a indignar-se. Segons els mitjans de comunicació, tan immersos en la cultura del que podríem anomenar aquí la «jovecràcia», ha estat la gent jove que ha protagonitzat aquesta

protesta contra una societat on el mercat sovint mana sobre els polítics, i ho hem de dir els propis polítics, i on els grans interessos manen més que les ideologies, sovint, tristament.

Doncs la paradoxa de tot plegat és que tot aquest rebombori d'aquests últims temps, aparentment tan jove, de fet, l'ha encès un venerable escriptor i activista francès, de nom Stéphane Frédéric Hessel, que té noranta-quatre anys. Ell ha proclamat, com vostès, que aquest món necessita canvis en profunditat. Entre altres coses, en l'actitud envers la seva gent gran. I una persona no jove, com l'Arcadi Oliveres, ha estat un defensor d'aquestes idees, aquí.

Qui ha dit que els avis estan jubilats i no els interessa el que passa? Qui ha dit que no som capaços també de canviar les coses? A mi m'ha arribat al cor el contingut d'una de les ponències llegides avui pels senyors i la senyora Picola, el senyor Bertran i el senyor Guinot. I m'ha cridat l'atenció un punt que s'hi ha llegit i que deia: «A les persones grans de Catalunya no ens agrada el que veiem, ni el que està passant darrerament al nostre país. No ens agrada.» Que bé farem els parlamentaris d'aquest Parlament de fer cas d'aquestes paraules! Sé que és un tòpic que a la gent gran de totes les generacions els sembla malament la direcció que ha agafat el món que veuen de grans. La gent gran que em rodeja a mi en la meua vida particular m'ho diu pràcticament cada dia, i penso que té més raó que no en èpoques passades.

Hi ha raons per pensar que sí, que no és un bon moment per ser una persona gran, quan per tecnologia, per coneixements, per evolució política, teòricament almenys hauria d'haver estat el millor de la història de l'home. Està en risc, però, allò que la vostra generació, i quasi la meua, va ser la primera de poder gaudir: la societat del benestar.

Com recollia una ponència amb molta saviesa, s'està retallant d'una manera importat el que diu que són molts dels avenços que tant ens havien costat. I és així. Patim importants retallades en sectors clau com sanitat, educació i benestar, com han dit altres parlamentaris abans meu. Les pensions estan congelades i es demana que els metges, que tan important paper fan de cara a la gent gran, renunciïn a part de les seves retribucions. Fer passos enrere avui d'aquesta manera, en el nou mil·lenni, és un fet inacceptable, mentre els responsables polítics i els banquers sovint tenen els salaris que tenen, sense a penes renúncies.

Una conseqüència d'aquestes retallades ha estat l'eliminació de les nostres caixes d'estalvi i les seves obres socials, cosa per la qual hem protestat ben poc. Una altra ha estat veure dessagnar l'economia catalana fins al punt de l'extenuació amb l'espòli fiscal que practiquen en una nació, la nostra, que reconeixen que és la base del manteniment de la *caja común* de la Seguretat Social a nivell estatal. Si això no és una injustícia, ja em diran vostès què és!

I davant d'això, hem de ser realistes com ho sap ser la gent gran: o fem un autèntic esforç a exercir el dret a decidir, com a catalans, o aquests problemes aniran agreujant-se en el futur. Si volem assegurar un futur millor per a les pensions, si volem mantenir el benes-

tar de la gent gran i garantir un futur on els grans puguin aportar la seva saviesa a la societat, aquest país ha de fer un pas endavant i exercir el seu dret a decidir el futur, a decidir completament la seva política de cara a la gent gran i poder tenir una política econòmica pròpia, com sempre ha demanat la millor tradició del catalanisme.

Per a aquestes finalitats, el meu Grup, Solidaritat, es posa a la vostra disposició. I em demano en veu alta si les coses d'aquest país anirien tan malament si vostès fossin aquí no només el dia de l'experiència, sinó tot l'any.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Acabades les intervencions dels grups parlamentaris, passo ara la paraula a l'honorable senyor Josep Lluís Cleries, conseller de Benestar i Família.

El conseller de Benestar i Família

(Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustres diputats i diputades, representants del Consell de la Gent Gran de Catalunya, secretari de la Família; senyores i senyors. En primer lloc, i amb motiu de la celebració d'aquest Ple de l'experiència i també de la celebració del Dia Internacional de la Gent Gran, vull, en nom del Govern, agrair i reconèixer la feina feta pel Consell de la Gent Gran de Catalunya, pels consells consultius de la Gent Gran, per les federacions i associacions de Gent Gran, de tota la gent gran que participa en moltes i moltes activitats transversals, i agrair també les aportacions de les ponències que ens han llegit el senyor Bertran, la senyora Picola i el senyor Guinot.

Certament, s'ha fet molt, però encara cal fer molt més per construir una societat per a totes les edats, que sempre ha estat el gran lema del Dia Internacional de la Gent Gran; construir una societat on totes les persones hi trobem el nostre paper.

Quan un està assegut en el plenari d'un Parlament, o en un Parlament –com jo vaig estar-hi molts anys–, pot tenir una sensació de passivitat, però no és així. Representar les persones vol dir ser proactiu, des d'una sessió en què estàs assegut, però després ser proactiu. I vostès avui, en les seves ponències, en la seva tasca quotidiana que fan com a persones grans, ens mostren la seva activitat i el seu compromís amb la nació, amb el país, amb la gent.

I per això ens interessa –i ho hem de fer– que els consells consultius d'arreu de Catalunya es revitalitzin i que tot això coroni després amb el Consell de la Gent Gran.

Enguany commemorem vint-i-un anys de la instauració del Dia internacional de la Gent Gran i precisament allà ja es parlava, fa vint-i-un anys, de millorar les condicions de les persones grans, de recuperar tota la seva dignitat com a persones que pertanyen a una societat de ple dret i amb igualtat d'oportunitats i de condicions.

Hem vist en la primera ponència que ens ha dit el senyor Bertran, que hem de seguir aprofundint en les polítiques de la gent gran activa, per millorar i, si cal, revisar el camí que hem recorregut.

Des d'aquesta tribuna, que és la màxima expressió de la participació del nostre país, de nou vull renovar el compromís del Govern de Catalunya amb tots vostès, amb tot el que vostès representen i, sobretot, amb totes les persones que veieu dia a dia, a les vostres associacions, a les vostres entitats, als vostres consells. I, per tant, un compromís clar i explícit del Govern de Catalunya amb la gent gran.

Per això recupero vells anhels i us demano que, de manera conjunta una vegada més, fem nostres els principis que aleshores ja Nacions Unides va llançar fa vint-i-un anys: la independència de les persones grans, que vol dir la possibilitat d'autorealitzar-se al llarg de la vida, la participació activa, l'atenció al suport, l'autorealització, la dignitat, pal de paller –sens dubte– per construir una societat més solidària i més justa.

Vostès, en aquesta ponència, també reclamaven la necessitat de respecte per a la gent gran i per això també hem d'allunyar, per una banda, la idea de fragilitat amb la gent gran, però que quan un arriba a la fragilitat, en el moment que sigui de la vida, trobi els recursos que l'ajudin per anar endavant, de rebre les atencions i els suports necessaris.

Volem –i vostès ho són– unes persones grans, una gent gran compromesa amb la seva comunitat. S'ha vist en les seves ponències, que algunes són crítiques amb accions del Govern, però nosaltres estem aquí per escoltar, per entomar el que vostès ens diuen, per donar resposta. I acceptem les visions crítiques i constructives, que sabem que ho són, perquè vostès les fan amb voluntat d'anar endavant, amb voluntat de participar, de construir, no d'anar endarrere.

I sabent que, malgrat tot el que es digui, avui el país té problemes i en té de grossos. Mirin, el Departament de Benestar Social i Família aquest any ha tingut un pressupost de 2.223 milions d'euros. Saben quins són els interessos que l'any vinent pagarà la Generalitat de Catalunya pel deute? 2.244 milions d'euros, tot el que és el pressupost del Departament de Benestar Social i Família. Això no es pot dir? S'ha de dir, s'ha de saber. Podem mirar cap a una altra banda, dissimular. No estem aquí per dissimular. Estem aquí, com fem ara, mirant-nos als ulls i dient les coses pel seu nom.

Un govern responsable que dóna solucions als problemes del país perquè mira als ulls, busca solucions i vol mantenir la sostenibilitat de l'estat del benestar, que –com molt bé vostès han dit– hi estem lluitant perquè hi vam lluitar junts i hi vam treballar junts.

I molts de vostès que diuen –i aquí alguns companys diputats i diputades, alguns més joves, d'altres més grans... És clar, jo vaig viure la creació d'aquest Consell de la Gent Gran sortint d'un congrés de la gent gran i tota la il·lusió que hi vam posar.

I avui, quan els veig aquí, com els he vist al llarg d'aquests anys quan he estat diputat i he vingut aquí a participar-hi, he vist aquest goig de la feina que queda, que

és crear instruments de participació que durin en el temps, governi qui governi, perquè és això construir un país, no en funció dels uns o dels altres, sinó en funció de tothom. I això és el que també estem fent avui aquí, pensar que treballem per al conjunt del país.

I això sí que ho farem amb vostès amb tot l'entusiasme, perquè a part que avui també el demostren, amb la força que han llegit les seves ponències, amb la seva feina, ens coneixem de fa anys i sabem que això vostès ho fan: hi posen entusiasme.

La segona ponència ens diu que cal esmerçar tots els esforços perquè les persones grans puguin viure amb dignitat i amb tota la seguretat, que puguin ser atesos a casa. Perquè, és cert, quan a una persona gran se li diu: «Si tu tens alguna situació de dependència, on vols ser atès?», tothom et diu: «a casa». Doncs, facilitar l'atenció a casa, però que quan es necessiti una residència, hi sigui, i la puguem donar, i la puguem donar com un dret social, que hi té dret la persona.

I que a més a més també responem..., és clar, alguns ja diuen –i ho celebro: «S'hauria d'escurçar el termini dels sis mesos de l'anomenada Llei de la dependència». El que hem de fer, estem fent i estem complint, i anem complint, són els terminis dels sis mesos, perquè sabem que s'havia tardat molt més. Per tant, ens posem al dia amb tot el que ens hem trobat. Per tant, aquesta idea també hi és.

Pel que fa a les pensions, cal seguir millorant en aquest sentit, perquè és cert que en l'actualitat hi ha determinades pensions que no arriben al que en diem..., aquesta dignitat de les persones i hem de treballar plegats, i el Govern de la Generalitat hi treballarà, per a unes pensions dignes.

Però, com abans deia un diputat, que aquí tenim allò de la «bolsa única de la Seguridad Social» que no ens hi ajuda gaire. Per tant, ara com ara, això és un tema que depèn de l'Estat i que la Generalitat ha pres, per determinació d'una llei d'aquest Parlament, complementar les pensions més baixes. Però vol dir que destinem uns recursos de la Generalitat a un tema que on cotitzem és a l'Estat i després ho hem de complementar des de Catalunya. Que ho fem perquè s'ha de fer, però aquests diners, si no haguéssim de complementar aquestes pensions, perquè ja fossin dignes, els podríem dedicar a altres temes de serveis socials.

També la lluita contra la pobresa –ho han dit alguns diputats i diputades, i vostès també– és una prioritat actual, la lluita contra la pobresa, i per tant també en el pressupost de l'any vinent, 2012, serà una prioritat del Govern de la Generalitat. Perquè la pobresa té rostre d'infant avui, però també té rostre de persona gran, i té rostre de dona, i té rostre de dona gran que viu sola. I per tant, aquí estic donant les xifres..., i evidentment també hi ha homes, eh?, ja m'enteneu que és la majoria, i per tant aquí hi ha d'haver un gran treball conjunt i també de col·laboració, com en tot el que he dit, amb els serveis socials de l'administració local per fer junts aquest treball d'atenció a la pobresa.

Reconeixem que els temps que transitem no són tot el que voldríem de bons, però són els que són i cal encarar-los. I per tant, doncs, jo també el que els vull de-

manar és treballar plegats: Govern de la Generalitat, grups parlamentaris, aquest Parlament i tots vostès, les associacions, i també tota l'altra gent. Perquè, com deia Salvador Espriu: «Una societat la fan totes les anelles generacionals», i el que dona solidaritat és el que lliga i relliga les anelles de les generacions, i, per tant, aquesta solidaritat entre generacions.

Però també sabem que amb tot el que estem demanant, ara com ara, Catalunya, i des de fa anys, no té els recursos necessaris, i saben que el Govern de la Generalitat, amb el seu president al capdavant, promou un pacte fiscal per a Catalunya, per tenir els recursos per a Catalunya. I els demanem la seva col·laboració també en aquest tema.

Caldrà mobilitzar tota la societat catalana per tenir els recursos necessaris per poder defensar el nostre estat del benestar, perquè no podem fer polítiques de ciència ficció. Hem de saber que només els serveis socials, l'educació, la sanitat –com quan a casa hem de pagar alguna cosa–, ho podem atendre del que tenim, no del que no tenim. I, per tant, hem de demanar i reclamar tot el que és nostre i un pacte fiscal ho pot fer. I els demanem el seu suport per fer-ho possible.

També en la tercera ponència parlaven de la importància de la formació, i per tant també demanar aquest creixement al llarg de la vida. Les persones ens hem de desenvolupar al llarg de tota la vida. La persona que diu: «Jo ja ho he après tot» aquest vol dir que està renunciant a viure. Les persones, tinguem l'edat que tinguem, sempre estem disposades a donar i a rebre, a aprendre, i per tant també és necessària aquesta actitud. I en aquest sentit, això ajuda a l'autonomia de les persones.

Finalment, el Consell de la Gent Gran de Catalunya per a nosaltres, per al Govern de Catalunya, ha de ser el motor que aglutini totes les sensibilitats, i per això ens han agradat aquestes ponències, que responen a sensibilitats molt diferents, i són la suma d'aquestes sensibilitats.

Felicitar-los pel treball que ha fet el Consell de síntesi de totes aquestes ponències al voltant dels temes que afecten les persones grans del nostre país.

La gent gran no és només un col·lectiu específic i diferent de la resta dels ciutadans; és un actiu imprescindible per construir el present i el futur de Catalunya. El passat 6 de setembre, la Comissió Europea va proposar que l'any 2012 fos declarat Any Europeu per a l'Envelliment Actiu, amb l'objectiu, per una banda, de destacar i promoure la importància de la contribució de la gent gran activa en tots els camps.

I per això també, des del Govern de Catalunya, els proposem de preparar-nos per a l'any vinent, de fer una bona feina en aquest sentit, per donar aquest protagonisme a la gent gran, a les persones grans del nostre país.

Des de qualsevol lloc, essent diputats o diputades –com abans es deia–, també des de qualsevol lloc de la societat, perquè una societat, una nació es fa des de tots els llocs, es fa des d'arreu.

Jo em recordo sempre d'una dita que diu que cadascú de nosaltres tenim un paper a fer a la societat i el que no fem nosaltres queda eternament per fer.

Avui, evidentment, cadascú de nosaltres ja n'hem fet molts, de papers, a la vida, perquè fa anys que fem papers, no?, però també tenim un paper en aquest moment és que vostès que representen uns valors sòlids de la societat, de l'esforç, de la lluita, d'anar endavant, del compromís, de la responsabilitat, de l'austeritat, perquè també han sigut gent austera, doncs, també els demanem que aquests valors sòlids els aportem per a construir una nació sòlida, una Catalunya sòlida per al futur, perquè és la manera de generar esperança, perquè tenim dificultats, però també tenim esperança en el futur i veient a tots vostès aquí, avui, i tot el que vostès representen, tenim més esperança que mai en una nació forta, que tingui un estat del benestar sòlid i on les persones siguin el primer. Perquè una nació que val la pena, el primer que sap fer i fa és tractar com es mereix la seva gent gran i el conjunt de la seva societat.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Ara ja arriba el final del Ple. Pensin que no tots els plenaris que se celebren aquí duren el temps que ha durat aquest, ni han sigut tan àgils, ni tan plàcids, perquè és lògic que, tenint com tenim una diversitat important de grups parlamentaris, semblant, diria jo, a la diferència del nostre propi país, i a les varietats del nostre propi país, doncs, els debats són d'una altra manera. Hi ha respecte, com és natural i com és lògic, però cada un defensa les seves polítiques i defensa les seves polítiques des de la seva ideologia. I per tant, dir-los que avui em sento encantada de tenir un ple tan tranquil, perquè no sempre passa això. (*Remor de veus.*)

I des d'aquesta Mesa i des de la presidència, doncs, de vegades es fa difícil. I estic convençuda que els representants dels grups parlamentaris m'entenen quan dic això perquè cada un amb el seu paper, lògicament, vol dir la seva i vol defensar la seva idea, però a vegades es passen de temps i jo he de cridar l'atenció, i veig que posen mala cara, però dic: «així no acabarem mai». I per tant, s'han de seguir les regles del joc. Primer això.

Després també els voldria dir dos o tres coses abans de la clausura. Una, que mirant dades –que sempre els polítics estem amb les dades al davant–, he contrastat amb el conseller Cleries, he vist que si a Catalunya som ara 7,5 milions d'habitants, de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, tenim 1.265.000 persones, homes i dones, més grans de seixanta-cinc anys; quasi un 17%. Per tant, Déu n'hi do.

I això va acompanyat de dir que tenim una gran esperança de vida. I que aquesta esperança de vida ha canviat en poc temps. Només l'any 91, l'esperança de vida era una i deu anys després hem guanyat quatre anys. Què vull dir amb això? Que ara les dones –i permetin-me els homes, en aquelles poques coses que guanyem és en l'esperança de vida– tenim més esperança de vida avui per avui que els homes. Les dones tenen una mitjana de vida de vuitanta-quatre anys i mig, i els homes no arriben als vuitanta. Per tant, això també s'ha de dir i també, jo dic, les senyores poden

estar més satisfetes i més contentes, encara que sigui només per això. Però jo crec que és important dir-ho perquè en alguna cosa guanyem. En guanyarem moltes més, però en aquesta, guanyem.

També, abans, en l'audiència que hem tingut amb els representants dels grups parlamentaris, amb el conseller i amb el representants del Consell de la Gent Gran, la senyora Picola ha mirat i ha dit: «Mira, estic contenta. Veig que hi ha més dones.» Doncs, sí. I jo li he respost –i vull que vostès participin del que he dit– que aquest Parlament, en la seva novena legislatura, és el Parlament més paritari de la història de Catalunya. En aquest tenim 135 diputats, dels quals el 42-43% són dones. Per tant, unes 56 dones diputades. Jo crec que això és important. I que en l'àmbit polític estem més pel davant que en altres àmbits.

I també tenim una altra cosa de la qual em sento molt orgullosa. En aquesta legislatura tenim..., tenen la primera presidenta del Parlament de la història del nostre país. I, com comprendran, jo em sento orgullosa, honorada, emocionada i crec que és molt i molt positiu per a les dones. (*Alguns aplaudiments.*)

Jo durant..., en el discurs de la constitució del Parlament vaig dedicar una part important del meu discurs a donar les gràcies a totes les dones del nostre país que van arribar a aconseguir el que avui tenim les dones. I vaig dedicar-los aquell discurs i que el fet d'arribar a tenir la presidència del Parlament era un gran què que s'havia aconseguit gràcies a moltes i moltes dones. I demanava, al final, que aquestes dones, les seves filles i les filles de les seves filles poguessin, el dia de demà, trencar aquell famós sostre de vidre, que no es veu però que no et permet passar. I ja no parlo més de dones perquè sinó els homes se m'enfadaran. (*Rialles.*) I sense homes tampoc podríem fer res en aquesta vida. Per tant, jo sempre defenso que si som 50-50, doncs, se'ns ha de sentir a tot arreu 50 i 50. I, per tant, la veu de la dona com la veu de l'home és absolutament necessària perquè tenim visions diferents de la vida, maneres de decidir diferents, maneres de treballar diferents, però que juntes es complementen i és molt més positiu de cara a la nostra societat i al creixement del nostre país.

També voldria fer un comentari. No hi ha ara el representant del Grup de Solidaritat, però ell ha parlat de persones tan importants que han ajudat a fer la nostra història com l'avi Macià o com Gandhi, o fins i tot ha parlat de Marie Curie. Jo voldria parlar d'una persona que tots vostès coneixen, van conèixer, i senten la seva música, que el mes d'octubre d'enguany, el dia 21, se celebrarà el 40è aniversari del discurs que davant les Nacions Unides, sobre la pau, va fer en Pau Casals. És un discurs que quan el sents se't posa la pell de gallina. Perquè en aquell moment, i parlo de l'any 71, ell deia: «Jo sóc català, jo formo part d'una nació, avui és una província, però per a mi és una nació. Una nació que té tants anys, tants segles d'història, que és la que ha tingut el parlament més antic, fins i tot més antic que el d'Anglaterra.» I va comentar que al segle XI, en una ciutat petita de França, que en aquell moment formava part de Catalunya, es van reunir una sèrie de persones per parlar de pau. I aquell va ser un dels primers precedents nostres com a Parlament.

En Pau Casals va ser un gran català, en Pau Casals va defensar, a través de la seva música, el nostre país. I jo crec que el seu nom i, especialment enguany, que celebrarem el 40è aniversari, valia la pena dir-ho.

I passo ja al que avui ens toca, que és comentar el que vostès han fet. I vull destacar, en aquest sentit, l'encert de les seves ponències –no repetiré el que han dit els diferents grups parlamentaris perquè estem d'acord amb els continguts i cada un a la seva manera i en la seva forma ho ha explicat, però sí destacaré alguna cosa.

D'entrada, dir-los que aquest Ple és el sisè. L'any passat no es va celebrar perquè vostès van celebrar el seu Congrés. I en el seu Congrés van prendre una sèrie de resolucions molt importants, de les quals en vull destacar dues.

I van dir que han de ser «subjectes i protagonistes en la vida social, cultural, econòmica i política del país, en la qual han de trobar el seu benestar i s'han de sentir bé».

En una de les ponències d'aquest Ple, la del senyor Bertran, han demanat un impuls a la formació de la gent gran. Últimament, sentim sovint a les notícies que en temps de crisi –i vostès ho viuen majoritàriament a casa seva– la família recorre a la seva gent gran per demanar suport davant diferents situacions familiars adverses. Hem sentit i hem vist que gent independitzada havia de tornar a casa dels pares per problemes econòmics. Hem sentit i hem vist que es recorria a les àvies i als avis per demanar ajut per fer-se càrrec dels néts, o que s'havien d'ocupar de les persones dependents. I podríem posar, a més a més, molts més exemples. Tot aquest suport és molt i molt valuós, però les dones i els homes grans han de ser un valor afegit a la família, han de tenir la seva independència, han de poder gaudir del seu lleure. Tal com han dit abans, treballen i es jubilen per viure amb la màxima dignitat i autonomia possibles.

L'altre punt a destacar és que vostès demanen també més i millor representació de la gent gran a la vida política. També han fet referència a aquest aspecte a una de les ponències que ens han presentat demanant als partits polítics que es replantegin l'escassíssima funció política que donen a les persones grans. Abans ja m'hi he referit en el parlament paritari, però n'afegiré un altre.

El senyor Strubell ha dit: «Tinc cinquanta-nou anys.» El senyor Bragulat no sé els que té, però és més gran. I jo ja en tinc seixanta-dos. Per tant, almenys, en tenen tres en aquesta taula que els representen més a prop per l'edat –no dic pels continguts, per l'edat. Per tant, n'hi ha més, però avui, només aquí, amb set representants, en tenen tres que ja superen o quasi superen els seixanta anys.

De la mateixa manera que he dit que hi ha un Parlament més paritari, també hi ha un Parlament en què, a més dels joves, perquè són el futur, malgrat que abans he dit: «no només són el futur», i vostès són els que han tingut experiència, aquest Parlament pensa i treballa per vostès. Per una raó molt senzilla. Perquè cada un dels 135 diputats que formen aquesta cambra representen un tros de Catalunya. Cada un d'ells. I Catalunya és molt diversa. I per tant, representen totes les

persones de Catalunya, i representen també a aquest 17% de persones més grans de seixanta-cinc anys.

En aquest sentit, els encoratjo a seguir treballant tots plegats perquè amb la seva ajuda aconseguim un present i un futur millors, i amb el seu impuls i la seva implicació les institucions podran donar resposta a les seves necessitats d'avui i de demà.

Permetin-me que, per acabar, els dediqui unes paraules d'un llibre d'una persona, d'un sociòleg i d'un filòsof, que ha escrit sobre la gent gran. Ha escrit sobre tota la societat catalana, però el títol del llibre és *Cent valors per viure* i diu així: «Hem d'estar agraïts als que ens han precedit, perquè sense ells no existiríem. Sempre podem dir que els nostres antecessors podien haver estat millors, els podem trobar defectes, però el

cert és que, per bé o per mal, sense ells ara nosaltres no hi seríem. Els nostres progenitors ens han donat la possibilitat de viure, de construir una existència lliure i d'optar a la felicitat. Aquesta possibilitat insondable que és la vida no es pot retornar de cap manera als qui ens l'han donada. Només per això els hem d'estar agraïts, immensament agraïts.»

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

I ara, com que el Ple ha transcorregut amb normalitat, ja no hi ha més punts a tractar i s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i cinc minuts.